

σχευδὸλη est lié à son synonyme σκινδαν̄ θερμάστριον Hés.; R. *sq(h)ed-, *sq(h)eid-. De *(s)qi-n-d- est sorti κίνδον(o)-, „verge fendue, pince faite pour la chasse aux petits animaux > danger“.

Dans σκαριφᾶσθαι, *scribo* „-i- et la labiale résultent d'élargissements“ (Ernout—Meillet s. v. *scribo*). Étant donné que R. *(s)qer- apparaît sans ou avec s initial, que -i- puisse alterner avec -oi- et que le suffixe labial puisse être -b(h)- ou -p- (cf. lettre *skri-p-át*), les mots suivants s'expliquent: σκάρο-αι-β-ον Hés. „celui qui fait saigner“, (σ)καρο-φ-νής Hés. „tranchant“ > fort“, καρ-π-άλ-τιμος „fort, rapide“, κρ-αι-π-νός „id.“, κρ-αι-π-άλλη „mal de tête“ > ivresse“ (cf. lat. *dolor* appartenant à R. *del- „couper, trancher“); ἀ-κρ-αι-φ-νής „non entamé“ (cf. Thucyd. I 19) > „intact, pur“, ἀ-κρ-ι-β-ής „non entamé“ (cf. Théocr. 22, 194) > „exact“ (-i- est long comme dans σκαριφᾶσθαι).

Comme le prouvent μαδάλλειν τίλλει Hés. et russe *romít lès* „abattre du bois“ en face de serbochr. etc. *roniti* „verser“ (des larmes), „verser“ peut passer à „faire disparaître“: τίλλω appartient donc à la même R. que τέλ-μα η. „eau stagnante“, σταλ-ἄσσω „verser goutte à goutte“. Cf. encore μαδαρός „glabre“, μαδάω „être chauve“ etc.

τραυλός „qui bégaie“ se rattache à R. *(s)tr-əu-, cf. στηνῶφωνος „à la voix rude“ < *str-e[ui]-, cf. Boisacq s. v. στηνῆς.

χληδός „boue“ est tiré de R. *g'hel-: on appelle la boue, le marais d'après la couleur (cf. W. Schulze, Kl. Schriften 111). Pour -ηδός cf. σπληδός (Hofmann s. v.).

QUID ΦΡΕΝΕΣ ΜΕΛΑΙΝΑΙ APUD HOM. A 103 SIGNIFICENT

Loewium, cum KZ. 60, 223 sollerter hunc locum difficillimum cum Pindari P. 4, 109 λευκαῖς φρασί contulisset, Kretschmer, Gl. 24, 91 reprehendit, quod neutrum locum in linguam vernaculam vertere curaverat. Itaque I. c. ipse dubitans „unbärtiger Verstand?“ addidit. Quae cum ita sint, Hesychii locos, qui sequuntur, afferre iuvabit: λευκοί· οἱ δειλοί; λευκῶν πραπίδων· κακῶν φρενῶν; μέλαιναί φρένες· αἱ . . . δειναί, καὶ ἰσχυραί. Atqui perspicuum est novissimo lemme versum A 103 explanari, igitur verba φρένες ἀμφὶ μέλαιναί πῖμπλαντ(ο) ita construenda sunt, ut ἀμφὶ ad verbum attrahatur neque cum adi. μέλαιναί componatur. Sequitur praecordia *nigra* idem ac *fortia* valere. Restat, ut inquiramus unde voces μέλας et λευκός vim fortitudinis et ignaviae invenerint. Lobeck quidem, vir summi ingenii et doctrinae, in Aglaophamo (pag. 1299) proxime ad veritatem accessisse mihi videtur, cum epitheton ab aquila μελαρπύγωι sumptum putaret. Melius tamen Hesychius vv., quae sequuntur, originem explanavit: μελάμπυγος· ἀνδρείος, τοὺς γὰρ δασεῖς τὰς πυγὰς ἀνδρείους ἐνόμιζον; λευκόπυγος· ὁ ἀνανδρός. ἐρπάλιν δὲ μελαρπύγους τοὺς ἀνδρείους ἔλεγον.